

Confirmació

Mar Amorós Benet

Capítulo 1

Em quedaven trenta-cinc minuts. Poc més de mitja hora d'existència. Necessitava que algú confirmés el meu ésser. Com cada dia. La diferència és que aquest cop anava molt més justa de temps que de costum. El supermercat m'havia fallat per primer cop en molt de temps. En Jordi, el noi de sempre de la caixa registradora, estava de baixa per malaltia, i era ell qui acostumava a tornar-me a la vida amb els seus afectuosos compliments. Ai las, el nou noi només em va saludar amb una breu frase.

Un senzill bon dia.

Cap paraula referida a mi amb marcador de gènere. Com m'estava percebent? M'estava veient com una dona o com un home? Davant la indeterminació, el meu cervell normalment decidia per la segona opció. I podia observar com la meva mà dreta s'anava tornant més i més translúcida.

Amb pas accelerat, vaig entrar al primer comerç que els meus ulls van poder discernir. Un basar dels de tota la vida al qual només hi entres per comprar una regadora o el regal vulgar de torn. Amb una ràpida volta vaig decidir-me per un lot d'encens que probablement mai seria consumit. L'encarregat del local només va vocalitzar el que em temia.

Només el preu.

I res més, mentre em començava a fallar la cama esquerra pel procés de desaparició. Se m'acabava el temps. Desesperada, li vaig preguntar si estava en possessió d'algun obrellaunes. Em va acompanyar en silenci indicant-me el lloc, on milers d'opcions i de dissenys es postraven per un mateix propòsit. Simulant una dubitació existencial, vaig arrabassar-ne un qualsevol per donar una segona oportunitat a la conversa.

Només el preu.

Però no em rendiria així com així, volia seguir existint. Així doncs, li vaig preguntar sobre quin era el millor model segons la seva experiència.

Tots són iguals.

Les esperances i la inversió que havia dipositat no m'estaven portant enlloc. No podia confirmar si m'estava veient o no. I l'orella dreta s'esvaïa lentament.

Alarmada, vaig sortir de la tenda. No sabia on anar. Amb qui podria establir una conversa fructífera? Deu minuts i escaig em restaven. Al bar

de la cantonada, vaig demanar un cafè amb llet.

Aquí el té.

Va vinga, digués alguna cosa més, pensava.

...

Tampoc. La cambrera va prosseguir amb les seves tasques. Em vaig aixecar per anar a l'excusat. No estava tenint gens de sort, però almenys aquell no era el pitjor dels escenaris. No, perquè desaparèixer per indeterminació era millor que fer-ho per determinació negativa. Però va passar.

Disculpi senyor, el lavabo d'homes és a l'altra banda.

L'ànima em va abandonar el cos. Els pocs minuts que em quedaven es van convertir en segons, deixant enrere la carn que s'evaporava inexorablement. Ningú em veia. I si ningú em veia volia dir que no existia.

Senyoreta, es troba bé? Que algú truqui una ambulància!

La meva ànima, ja ben propera al cor celestial, va executar una caiguda en picat per inserir-se altre cop dins el meu cos, el qual va recuperar la textura física. Havia tornat literalment a la vida. Vaig abandonar el bar amb el meu propi peu davant l'estupefacció dels treballadors i la clientela. Demà esdevindria una nova batalla.